

af Kjøbmænd i Frankrig, og hele Forfjellen mellem Varemærkerne var, at den virkelige Mand hed Swain, og i Lydsfland skrev man paa sin Vare Swain, idet man fatte et n istedetfor et m, iøvrigt vare Etiketterne temmelig lige. Det virkelige Resultat var, at Folk kjøbte efter det nye Mærke, uden at lægge Mærke til den ubetydelige Forfjæl. Saaledes kunde jeg nævne mange Tilfælde, hvor man søger at imitere et Mærke, der er bekjendt, paa en saadan Maade, at det i første Dieblis slet ikke er iøjensalvende, og det er dog tydeligt, at et Mærke bør være saaledes, at man strax kan se, hvad det er eller ikke er. Med disse Par Ord skal jeg slutte paa nærværende Stadium.

Klein: Jeg kan ganske tiltræde den Udtalelse om Lovforslaget i Almindelighed, som vi hørte af det ærede Medlem her lige overfor (Leth), der var Formand i det Udvalg, til hvilket denne Sag var henviist forrige Samling, ligesom hans Erkendelse af, at den høitærede Indenrigsminister, idet han denne Gang har fremsat Lovforslaget for Folkethinget, har taget ikke lidet Hensyn til de Betragtninger, der vare gjorte gjældende af det i forrige Samling nedsatte Udvalg. Saa meget desto mere tror jeg, man tør nære Haab om, at denne Sag kan blive gennemført i denne Samling. I Særdeleshed efter denne Sagens Stilling vil jeg for mit Vedkommende anse det for det Retteste ikke ved denne Leilighed at komme ind paa de enkelte Spørgsmaal, hvortil Paragraferne i Lovforslaget ellers maatte kunne give Anledning. Det ærede Thing vil vistnok anse det for at være rigtigt, overensstemmende med den Sædvane, der følges ved lignende Leiligheder, at henvise Sagen igjen til et Udvalg, som for den væsentligste Del vil komme til at bestaa af de samme Medlemmer som tidligere. Det vil være den Maade, hvorpaa Sagen bedst fremstundes; men der er da heller ikke nogen stærk Opfordring til at vidtstiggjøre denne Sags 1ste Behandling. Jeg skal særlig for mit Vedkommende kun udtale dette, at jeg med stor Tilfredshed har set flere af de Vædringer, der ere foretagne i dette Lovforslag, som det nu foreligger, navnlig i §§ 6 og 18. Det ærede Medlem, der først havde Ordet idag (Leth), udtalte med Hensyn til den Forandring, der er stet i Lovforslagets § 6, at den angik et Punkt, hvorom der havde været megen Forhandling i det Udvalg, der forhandlede Sagen i forrige Samling. Han syntes for sit Vedkommende ikke at være tilfreds med denne Vædring og antydede de Grunde,

der bevægede ham til at have den Opfattelse. For mit Vedkommende stiller jeg mig paa en anden Maade. Jeg har allerede antydet, at jeg finder den Forandring, der er stet, meget heldig. Overensstemmende med den almindelige Regel, jeg tillod mig at udtale, at jeg anfaa det for rigtigst at følge ved denne Behandling, skal jeg ikke komme nærmere ind paa dette Punkt; men forsaavidt det ærede Medlem dog angav, hvorfor han anfaa den Maade, hvorpaa Sagen var tagen nu i § 6, for ikke at være heldig, eller endog saa — jeg tror, han brugte det stærke Udtryk — meget urigtig, vil jeg dog ikke lade denne Udtalelse staa umodsiget. Jeg vil da tillade mig at antyde, hvorfor jeg anser denne Sagens foreløbige Ordning paa dette Punkt for at være rigtig og i god Overensstemmelse med den Ordning af Forholdet, som man maa anse for at være den praktisk rette. Jeg vil da tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det, hvorom det dreier sig i det sidste Stykke af § 6, er det Tilfælde, at der staar forskellige private Personer imod hinanden. Der omhandles det Tilfælde, at den ene private Mand tror at have en Ret, som den anden Private bestrider, eller om hvis Stridighed med anden Mand's Ret der i alt Fald er Spørgsmaal. Det forekommer mig at være umodsigeligt, at i saadanne Tilfælde er den naturlige Dommer ikke Registratoren eller en administrativ Embedsmand, men Domstolene. Derfor er det ogsaa Forudsætningen i § 6, som man kan se ved at kaste et Blik paa det næstsidste Stykke i Paragrafen, at det til Syvende og sidst ogsaa er Domstolene, til hvilke de paagjældende Personer have at tage deres Tilflugt. Naar dette skal gjælde om de Tilfælde, som omhandles i næstsidste Stykke af § 6, er det saa meget desto mere klart, at det ogsaa maa gjælde i de Tilfælde, der omhandles i sidste Stykke, hvor der ikke er Tale om offentlig-retlige Hensyns Krænkelse, men hvor der alene er Tale om forskellige private Mand's private Rettigheder. Man vilde altsaa ved i saadanne Tilfælde at gjøre det til Pligt for Registratoren at træffe Afgjørelsen, en Afgjørelse, som, hvis der var Misforstaaelse derover, kunde paa en Maade indankes for Indenrigsministeren — det skulde jo være Meningen —, ikke blot bringe Registratoren, men derefter ogsaa Indenrigsministeren i en efter min Formening ganske falsk eller stærk Stilling. Men man vilde ogsaa, tror jeg, bringe de private Personer i et Forhold, som maa siges at være alt Andet end heldigt. Jeg skal ikke her videae frem-